РЕЦЕНЗИЯ

От проф. д. н. Дарина Зиновиева, Институт за държавата и правото, Българска академия на науките

относно дисертационен труд от
ЦВЕТАНКА ИВАНОВА ИВАНОВА – СТОЯНОВА на тема:

КОНТРОЛ ЗА ЗАКОННОСТ И ПРАВИЛНОСТ ВЪРХУ АКТОВЕТЕ И ДЕЙСТВИЯТА НА АДМИНИСТРАТИВНИТЕ ОРГАНИ (прокурорски надзор, обществен контрол и контролът на омбудсмана)

за присъждане на образователната и научна степен „доктор“
в научно направление: 3.6. Право, Научна специалност: Административно право и административен процес , с научен ръководител: проф. д-р Веселина Канатова – Бучкова

1. **Общи данни**

Цветанка Стоянова е била зачислена като редовен докторант по административно право и административен процес през 2020г. Отчислена е с право на защита със заповед РД-03-09 от 26.09.2024 г. на директора на ИДП. Цветанка Стоянова е магистър по право /Юридически факултет на Софийския университет/. Завършила е и международни отношения в Юридически факултет на СУ“св.Кл.Охридски“. Професионалният й трудов стаж е като юрисконсулт в дирекция Правна в Министерство на регионалното развитие и благоустройство, както и в Българска Академия на Науките. След това и до настоящия момент е адвокат. Владее английски, френски и испански език.

Трудът е обсъден в секцията по Публично-правни науки през септември 2026г и е насочен за публична защита. Изпълнени са науко-метричните минимални изисквания. Има шест броя научни публикации по темата на дисертацията, както и три участия в научни конференции.

2. Анализ и оценка на дисертационния труд

Систематиката на труда е много добра - структурно е логически подредена. Състои се от увод, пет глави, заключение, справка за научните и научно-приложните приноси и списък на използваната литература.

Докторантката още в увода е заложила целта на изследването, а именно в цялостност и в пълнота да обвърже извънсъдебните способи за надзор върху административните актове. Така тя обединява три основни способа в правото ни - надзор за законност, осъществяван от прокуратурата /1/, контролно-защитните правомощия на омбудсмана /2/ и нормативно установените форми на пряко гражданско участие и обществен контрол /3/.

В нашата доктрина не е известно цялостно такова научно изследване, тъй като тези способи са разгледани в труда, както самостоятелно, с отчетени специфики на закона и практиката, така и във функционално взаимодействие.

Този интересен и находчив изследователски подход води до разгръщане на цялостна представа за възможностите да се реализира контрол върху редовността на административните актове, от различните аспекти, които са предмет на изследването.

Считам, че Цветанка Стоянова е успяла да постигне тази цел, като представя дисертационен труд със стойностно значение.

Трудът е и актуален с оглед наличието на няколко фактора в правната действителност- съществените изменения в Административно-процесуалния кодекс, измененията в Конституцията на РБългария, както и разширяването на правомощията в административното право и процес на граждани и организации, уредени в няколко закона /ЗНА, ЗОДОИ, АПК и др./

Видно от библиографията и практиката на съдилищата, Цветанка Стоянова е ползвала впечатляващ обем литература и съдебна практика, което допълва изводите за стойността на изследването.

2.1.В глава първа се изясняват теоретико -правните основи на контрола върху дейността на администрацията. Авторката разглежда определението за административен контрол в Закона за администрацията. Подчертава, че това е легално определение, което дава възможност за обособяване на три основни елемента на външния административен контрол- ефективност, прозрачност в управлението и предотвратяване на корупцията. Добър подход е сравнението на това определение с понятието „административен контрол“ в Закона за ограничаване на административното регулиране и административния контрол върху стопанската дейност. Като сравнява двете дефиниции, тя правилно посочва, че в специалния закон са обхванати само отделни конкретни действия на администрацията и поради тази причина тя дефиницията не е издържана.

След прегледа на законовите дефиниции тя уместно разглежда различни определения в доктрината – напр. от академик Петко Стайнов, професор Дерменджиев, професор Костов, професор Хрусанов. Систематично авторката продължава анализа на понятието, като го анализира в законовата регулация на административния процес – тя прави това чрез посочване на конкретни изключения от уредбата на административния контрол и чрез прилагане принципа на изключването, с което обобщава какво представлява административния контрол в цялостност.

Подробно е анализирана вътрешната структура на контролния процес, която тя разделя на две части - контрол за законност и контрол за правилност. С последователност са изследвани спецификите на контрола за законност чрез правилата за законосъобразност на административните актове в чл. 146 от АПК. По отношение на контрола за правилност е интересно виждането на авторката при сравняването на правораздавателния контрол и административния контрол. Авторката достига до извода, че правораздавателният контрол е по-тесен от административния контрол и добре го обосновава.

Много внимание е отделено на този сравнителен анализ, като са разгледани различни автори в административно-правната доктрина и

техните становища. В тази връзка тя включва и решения на конституционния съд, които са относими към сравнението.

Авторката разглежда системата за контрол върху администрацията и критериите за класификация на контрола, а именно- вътрешен и външен, институционален и обществен и т.н.

Тя прави изключително детайлен анализ на всички тези видове, като разглежда не само административния контрол в системата на централната власт, но и контрола в системата на местно самоуправление. За целта Цветанка Стоянова уместно анализира съответните норми от Закона за местно самоуправление и местна администрация по отношение на извънсъдебния контрол.

Оценявам нейния общ извод , че формалният съдебен контрол е много тесен, с оглед наличието на различни елементи в производството, като напр. процесуална легитимация, достъп до съд и други лимитиращи елементи на процеса. Правилен е нейния извод, че извънсъдебните форми на контрол, макар и да са субсидиарни, представляват взаимно допълващ коректив на съдебната власт.

При анализа на обществения контрол и контрола на омбудсмана , авторката правилно разглежда концепцията за правовата държава. Тя навлиза в детайли по отношение на неформалния правозащитен механизъм, който се развива чрез контрола на омбудсмана.

Интересен е историческия анализ и сравнително-правния анализ на държавите Франция, Германия и България. В края на глава Първа тя прави кратко обобщение и дава своята оценка за влиянието на правото на ЕС и правораздавателната реформа за създаване на регионални административни съдилища у нас чрез АПК.

Добър е извода за това, че е налице и модернизация чрез въвеждането на нови правни фигури като напр. инспектори в Закона за администрацията- институт, близък до френската контролна система.

В глава втора тя разглежда в детайли прокурорския надзор като форма на външен контрол за законност в общ смисъл.

Систематично започва с конституционните принципи на прокуратурата като орган, упражняващ външен контрол върху административната дейност. Авторката разглежда няколко форми на прокурорския надзор,

като напр. предложението за издаване на административни актове, инициативата за тяхната отмяна, протеста срещу незаконосъобразни административни актове чрез сезиране на административните съдилища. Много интересен е подхода на авторката по отношение на анализа за участието на прокурора в административния процес. Тя извежда няколко практически проблема - прекомерна намеса, бездействие и липса на специализация в материята.

Мнението й е, че прокурорът неоснователно навлиза в сферата на оперативна самостоятелност на административния орган, когато оспорва подзаконови нормативни актове, може да се сподели. Нейната опорна теза е, че с това се нарушава принципа за разделение на властите в член 8 от Конституцията.

Критиката на авторката е, че на основание член 166 ал.1 от АПК прокурорският протест чрез суспензивен ефект спира или преустановява действието на актове с обществено значение, като напр. инфраструктурни или градоустройствени проекти. По отношение на бездействието на прокурора, тя критикува случаи на процесуална пасивност, когато се засягат обществени интереси с административни актове, особено при актове в сферата на устройство на територията, екология или обществени поръчки.

По отношение липсата на специализация, тезата на авторката е, че наличието на специализация при съдилищата, уредена в АПК, и неуреждането на такава при прокурорите, води до дисбаланс. Мнението й е, че това явление въздейства отрицателно върху качеството на надзора за законност и го оценявам положително.

Тя обобщава анализите с предложения de lege ferenda , които имат резон, като напр. прецизиране на чл. 16 от АПК /на стр. 91/. Добре обосновано е предложението за въвеждане на легални определения на понятията държавен и обществен интерес.

Интересен е сравнително- правния преглед на прокурорския надзор с други държави от Европейския съюз /Германия и Франция/. Изводите имат положително значение за цялостното изследване.

В глава трета Цветанка Стоянова анализира контрола на омбудсмана върху администрацията.
Изключително подробно се спира на понятието „омбудсман“, на компетентността на омбудсмана като обществен защитник и обществен посредник. Тя правилно подчертава, че в България фигурата на омбудсмана е класически омбудсман, а именно - длъжностно лице , което е избрано от Парламента, отчита се на Парламента и е независим от изпълнителната власт. В изследването са налице и някои елементи на социология на правото, което го обогатява. Примери за такива елементи са изводите относно заетите мандати, изводи по отношение липсата на изискване за завършено правно образование и др.
Авторката анализира подробно контролните правомощия на омбудсмана спрямо издаваните административни актове в параграф втори от тази глава на дисертацията.
Последователно тя разглежда конституционното правомощие - искане за установяване на противоконституционност на закон. Дава примери за реализирането на това правомощие и обосновава добре изводите.
Силна е частта относно инициативата на омбудсмана за започване на производство по издаване на индивидуални административни актове. С вещина тя разглежда всички възможни варианти на контролни правомощия, като напр. предложение за възобновяване на производството по АПК, подаването на предложение и сигнали по чл. 109 от АПК. Систематично след това авторката разглежда и самия Закон за омбудсмана и правомощията, регламентирани в него. Интересен е извода от обобщената съдебна практика относно логическото тълкуване на член 2 и член 19 от Закона за омбудсмана. Присъединявам се към мнението, че този орган няма властнически правомощия и не е административен орган по смисъла на параграф 1, т.1 от допълнителните разпоредби на АПК.
Авторката навлиза и в материята на специалната част на административното право, като разглежда контролните правомощия на омбудсмана в отделни конкретни сфери на управление на държавата. Такъв е примерът с административната дейност по опазване на околната среда и анализа на хипотези от тази част на специалното

административно право /стр.121/. Интерес представляват анализите и от годишните доклади на омбудсмана. Тя представя статистиката на различните инициативи на омбудсмана за защита, според отделните видове права на гражданите.

Добра е идеята да отдели в параграф 3 на тази глава практиката и да анализира ефективността на контрола на омбудсмана.

В глава четвърта се изследва формата на обществен контрол и гражданското участие в административното производство. И в тази глава похватът на авторката е систематично обосноваване на съдържанието на термина „обществен контрол“, като доказва липсата на нормативно установена дефиниция. Анализът на обществения контрол чрез Закона за достъп до обществена информация има приносен характер в частта относно условието за реализиране на субективното право, обобщаването на съдебната практика и извода за рестриктивна тенденция относно това субективно право. Авторката подплатява този извод с множество примери, като забрана за предоставяне на преписи от нотариални актове, която е въведена в Правилника за вписванията /стр.172-173/.

Специално внимание авторката отделя на така нар. от нея универсална дефиниция относно правната природа на обществения контрол. За целта тя изследва правната доктрина, изследва и специфичните проявени характеристики на обществения контрол. Правилно тя доказва, че в понятието се преплитат елементи от социология на правото, от публичната администрация и от политологията.

Частта относно функцията на медиите като вид обществен контрол заслужава положителна оценка, с оглед детайлността на изследването. Правилен е извода за празноти в законодателството, които тя аргументира с динамиката на обществените отношения в тази сфера. Включването на възможностите за обезщетения за вреди , нанесени от незаконосъобразна дейност на административни органи, е добра идея на авторката да се счете за форма на обществен контрол. Положително оценявам изследването на казуистиката, свързана с прилагане на ЗОДОВ, за целите на дисертацията.

В глава пета Цветанка Стоянова изследва обобщено административния контрол и връзката с гражданското общество, като предлага редица свои решения за оптимизиране на законодателството.

Обобщавайки взаимовръзките между формите на контрол, тя едновременно обосновава и конкретните си предложения de lege ferenda. Считам за приносно предложението й относно изграждане на единен информационен механизъм за обмен на данни. Положително оценявам идеята за засилване на санкциите по ЗДОИ, както и да бъде по-широко полето от възможности за процесуална легитимация на организациите на гражданите. Идеите относно сътрудничество между омбудсмана, прокуратурата и гражданското общество адмирирам, с оглед постигане на по-добра ефективност на контрола в общ смисъл, върху редовността на актовете на административните органи.

В заключението на труда, авторката удачно е обобщила изводите и предложенията за оптимизация не само на законодателството, но и на различните механизми за осигуряване на пълноценен външен административен контрол.

2.2. Обобщено, Цветанка Стоянова впечатлява с обема на знания, информация и умението да ги съчетава, за да изгради цялостна представа по темата, предмет на изследването. Познанията включват разнородна материя- административно право и процес, социология на правото, политология.

Систематичният подход в изследователската й методика трябва да се оцени положително. Поставената цел в началото на труда категорично е постигната, убедително е аргументирана и подкрепена с множество предложения за решаване на практически и правни проблеми.

Критични бележки и предложения:

Считам, че предложението на авторката за съдебен контрол върху оперативната самостоятелност не би могло да се реализира в рамките на действащия АПК. Самият модел на административно правосъдие не позволява това, независимо, че принципно има поддръжници на такава теза. Известен пробив в принципната недостъпност на съда в оперативната самостоятелност

на административните органи бе приемането на чл.169 от АПК, което е гаранция, че органът поне ще мотивира решението си. По този повод авторката би могла да разшири тезата дали съдилищата са задължени само формално да проверяват административният орган разполага ли с дискреционна компетентност, или контролът може да се разшири до заключение относно логичност и функционалност на мотивите в издадения административен акт. Разбира се, ако авторката прецени, би могла да обоснове в друго изследване тезата си.
Препоръчвам дисертацията да се публикува с цел достигане до по-широка аудитория.

Заключение:

С оглед изложеното по-горе, давам своята **положителна оценка** за дисертационния труд на ЦВЕТАНКА ИВАНОВА ИВАНОВА – СТОЯНОВА . Считам, че са спазени изискванията на законодателството и предлагам на научното жури да присъди ОНС „доктор“ на ЦВЕТАНКА ИВАНОВА ИВАНОВА – СТОЯНОВА в област на висше образование 3. Социални, стопански и правни науки, професионално направление 3.6. право / административно право и административен процес/.

Рецензент: ……..

/проф. д.н. Дарина Зиновиева/

REVIEW

By Prof. Darina Zinovieva, PhD, Institute for State and Law, Bulgarian Academy of Sciences

on a dissertation by
TSVETANKA IVANOVA IVANOVA – STOYANOVA on:

CONTROL OF LEGALITY AND CORRECTNESS OVER THE ACTS AND ACTIONS OF ADMINISTRATIVE BODIES (PROSECUTORIAL SUPERVISION, PUBLIC CONTROL, AND THE OMBUDSMAN'S CONTROL)

on the award of the doctoral degree in the scientific field: 3.6. Law, Scientific specialty: · Administrative law and administrative process , with scientific supervisor: Prof. Dr. Vesselina Kanatova – Buchkova

1. **General**

Tsvetanka Stoyanova was enrolled as a full-time PhD student in administrative law and administrative process in 2020. It was deducted with the right to protection by Order RD-03-09 of 26 September 2024 of the Director of the IDP.
Tsvetanka Stoyanova holds a Master's degree in Law / Faculty of Law of Sofia University/. She has also graduated in International Relations at the Faculty of Law of Sofia University “St. Kliment Ohridski”. Her professional experience is as a legal adviser in the Legal Directorate at the Ministry of Regional Development and Public Works, as well as at the Bulgarian Academy of Sciences. Then to this day he is a lawyer. She is fluent in English, French and Spanish.

The work was discussed in the Public Legal Sciences section in September 2026 and is aimed at public protection. The scientific and metric minimum requirements are met. He has six scientific publications on the topic of the dissertation, as well as three participations in scientific conferences.

2. **Analysis and evaluation of the dissertation**

It consists of an introduction, five chapters, a conclusion, a reference to the scientific and applied contributions and a list of the literature used.

The doctoral student already in the introduction has set the purpose of the study, namely to bind in full and completeness the extrajudicial means of supervision of administrative acts. Thus, it unites three main methods in our law - the supervision of legality carried out by the Prosecutor's Office /1/, the control and defense powers of the Ombudsman /2/ and the statutory forms of direct civic participation and public control /3/.
In our doctrine, such a comprehensive scientific study is not known, since these methods are considered in labor, both independently, with accountable specifics of law and practice, and in functional interaction.
This interesting and resourceful research approach leads to the development of a comprehensive picture of the possibilities to realize control over the regularity of administrative acts, from the various aspects that are the subject of the study.
I believe that Tsvetanka Stoyanova has managed to achieve this goal by presenting a dissertation of value.
The work is also relevant in view of the existence of several factors in the legal reality - the substantial amendments to the Administrative Procedure Code, the amendments to the Constitution of the Republic of Bulgaria, as well as the expansion of the powers in the administrative law and process of citizens and organizations regulated in several laws /ZNA, ZODOI, APK, etc./
As evidenced by the bibliography and practice of the courts, Tsvetanka Stoyanova has used an impressive volume of literature and case law, which complements the conclusions about the value of the study.

2.1.The first chapter clarifies the theoretical and legal foundations of the control over the activity of the administration. The author examines the definition of administrative control in the Administration Act. Stresses that this is a legal definition that allows for the separation of three main elements of

external administrative control - efficiency, transparency in governance and prevention of corruption. A good approach is to compare this definition with the concept of "administrative control" in the Law on Limitation of Administrative Regulation and Administrative Control over Economic Activity. Comparing the two definitions, it rightly points out that the special law covers only individual specific actions of the administration and, for that reason, it is not consistent with the definition.

After reviewing the legal definitions, it appropriately examines various definitions in the doctrine – e.g. by Academician Petko Staynov, Professor Dermendzhiev, Professor Kostov, Professor Hrusanov. Systematically, the author continues the analysis of the concept by analyzing it in the legal regulation of the administrative process – she does this by pointing out specific exceptions to the regulation of administrative control and by applying the principle of exclusion, which summarizes what administrative control is in totality.

The internal structure of the control process, which it divides into two parts - legality control and correctness control, is analyzed in detail. The specifics of the legality control are examined with consistency through the rules on the legality of administrative acts in Article 146 of the APC. With regard to the control of correctness, the view of the author in comparing judicial control and administrative control is interesting. The author concludes that judicial control is narrower than administrative control and well justifies it.

Much attention has been paid to this comparative analysis, examining various authors in administrative legal doctrine and their opinions. In this regard, it also includes decisions of the constitutional court that are relevant to the comparison.

The author examines the system of control over the administration and the criteria for classification of control, namely - internal and external, institutional and public, etc.

She makes an extremely detailed analysis of all these types, looking not only at administrative control in the system of central government, but also at control in the system of local self-government. For this purpose, Tsvetanka Stoyanova appropriately analyzes the relevant norms of the Law on Local Self-Government and Local Administration with regard to extrajudicial control.

· I appreciate its general conclusion , that formal judicial review is very narrow in view of the existence of various elements in the proceedings, such as locus standi, access to a court and other limiting elements of the process. It is correct to conclude that extrajudicial forms of control, although subsidiary, constitute a complementary corrective to the judiciary.

· In her analysis of the public scrutiny and control of the ombudsman ,, the author correctly examines the concept of the rule of law and goes into detail with regard to the informal human rights mechanism that develops through the ombudsman's control.

Interesting is the historical analysis and comparative-legal analysis of the countries of France, Germany and Bulgaria. At the end of Chapter One, she makes a brief summary and gives her assessment of the impact of EU law and judicial reform on the establishment of regional administrative courts in Bulgaria through the APC.

It is a good conclusion that there is also modernization through the introduction of new legal figures such as inspectors in the Law on Administration - an institute close to the French control system.

In Chapter Two, it examines in detail prosecutorial supervision as a form of external review of legality in a general sense.

Systematically, it starts with the constitutional principles of the prosecution as a body exercising external control over administrative activity. The author examines several forms of prosecutorial supervision, such as the proposal for issuing administrative acts, the initiative for their annulment, the protest against unlawful administrative acts by referring to the administrative courts.

The author's approach to the analysis of the prosecutor's participation in the administrative process is very interesting. It brings up several practical problems - excessive interference, inaction and lack of specialization in the matter.

Her view is that the prosecutor unreasonably enters into the sphere of operational autonomy of the administrative body when challenging by-laws can be shared. Her supportive thesis is that this violates the principle of separation of powers in Article 8 of the Constitution.

The author’s criticism is that, on the basis of Article 166(1) of the APC, the prosecutor’s protest with suspensive effect suspends or suspends the effects

of acts of public importance, such as infrastructure or urban development projects. With regard to the prosecutor's inaction, she criticises cases of procedural passivity when public interests are affected by administrative acts, especially in the field of spatial planning, ecology or public procurement.

With regard to the lack of specialization, the author's thesis is that the existence of specialization in the courts, regulated in the APC, and the failure to regulate such in the prosecutors, leads to an imbalance. Her opinion is that this phenomenon negatively affects the quality of the supervision of legality and I appreciate it positively.

It summarises the analyses with proposals de lege ferenda ,, which have a resonance, such as the clarification of Article 16 of the APC (on page 91). The proposal to introduce legal definitions of the concepts of state and public interest is well justified.

Interesting is the comparative legal review of prosecutorial supervision with other countries of the European Union /Germany and France/. The findings have positive implications for the overall research.

In Chapter Three, Tsvetanka Stoyanova analyses the Ombudsman's control over the administration.

It focuses in great detail on the concept of "ombudsman", on the competence of the Ombudsman as a public defender and public mediator. She rightly points out that, in Bulgaria, the figure of the Ombudsman is a classic Ombudsman, namely, an official ,, elected by the Parliament, accountable to the Parliament and independent of the executive. In the study there are also some elements of sociology of the law that enriches it. Examples of such elements are conclusions regarding occupied mandates, conclusions regarding the absence of a requirement for completed legal education, etc.

The author analyses in detail the control powers of the Ombudsman over the administrative acts issued in the second paragraph of this chapter of the dissertation.

Consistently, it examines the constitutional power - a request for a declaration that a law is unconstitutional. He gives examples of the exercise of this power and well justifies the conclusions.

The part concerning the Ombudsman's initiative to initiate proceedings for the issuance of individual administrative acts is strong. With expertise, it examines

all possible options for control powers, such as a proposal for the resumption of the APC proceedings, the submission of a proposal and alerts under Article 109 of the APC. The author then systematically examines the Ombudsperson Act itself and the powers laid down in it. An interesting conclusion is drawn from the general case-law on the logical interpretation of Articles 2 and 19 of the Ombudsperson Act. I agree with the view that this body does not have public powers and is not an administrative body within the meaning of paragraph 1(1) of the Supplementary Provisions of the APC.

The author also enters into the subject matter of the special part of administrative law, examining the control powers of the Ombudsman in individual specific areas of government of the state. Such is the example of the administrative activity on environmental protection and the analysis of hypotheses from this part of the special administrative law /p.121/. The analyses from the annual reports of the Ombudsman are also of interest. It presents the statistics of the different initiatives of the Ombudsman for protection, according to the different types of citizens' rights.

It is a good idea to separate the practice in paragraph 3 of this chapter and to analyse the effectiveness of the Ombudsman's control.

Chapter Four examines the form of public control and civic participation in administrative proceedings. In this chapter, too, the author’s approach is to systematically justify the content of the term ‘public control’ by proving the absence of a statutory definition. The analysis of public control through the Access to Public Information Act is of a contributory nature in the part concerning the condition for the realisation of subjective law, the generalisation of the case-law and the conclusion of a restrictive trend concerning that subjective right. The author supports this conclusion with numerous examples, such as a prohibition on providing copies of notarial deeds, which is introduced in the Regulations on Registration (pp.172-173). The author pays special attention to the so-called universal definition of the legal nature of public control. For this purpose, it examines the legal doctrine and examines the specific features of public control. It correctly proves that the concept intertwines elements of the sociology of law, of public administration and of political science.

The part on the function of the media as a kind of public control deserves a positive assessment, in view of the granularity of the study. The conclusion about gaps in the legislation, which it argues with the dynamics of public relations in this area, is correct. · Including the possibilities for compensation for , damages caused by illegal activity of administrative bodies is a good idea of the author to be considered a form of public control. I appreciate positively the study of casuistics related to the application of the ZODOV for the purposes of the dissertation.

In Chapter Five, Tsvetanka Stoyanova summarizes administrative control and the connection with civil society, proposing a number of her solutions for optimizing legislation.

Summarising the interrelationships between the forms of control, it simultaneously justifies its specific proposals de lege ferenda. I consider its proposal to build a single information mechanism for data exchange to be a contribution. I positively appreciate the idea of strengthening the sanctions under the APIA, as well as the widening of the scope for legal standing of citizens' organizations. I am admiring the ideas regarding cooperation between the Ombudsman, the Prosecutor's Office and civil society, with a view to achieving better effectiveness of the control in the general sense, on the regularity of the acts of the administrative authorities.

In the conclusion of the work, the author has appropriately summarized the conclusions and proposals for optimization not only of the legislation, but also of the various mechanisms for ensuring full-fledged external administrative control.

2.2. In summary, Tsvetanka Stoyanova impresses with the amount of knowledge, information and the ability to combine them to build a comprehensive picture of the topic under study. Knowledge includes a variety of subjects - administrative law and process, sociology of law, political science.

The systematic approach in its research methodology should be assessed positively. The goal set at the beginning of the work was categorically achieved, it is convincingly argued and supported by numerous proposals for solving practical and legal problems.

Critical comments and suggestions:

I consider that the author's proposal for judicial review of discretion cannot be implemented within the current APC. The very model of administrative justice does not allow this, although in principle there are supporters of such a thesis. A certain breakthrough in the principle of inaccessibility of the court in the operational autonomy of the administrative authorities was the adoption of Article 169 of the APC, which is a guarantee that the authority will at least motivate its decision. On that occasion, the author could broaden the thesis as to whether the courts are obliged only formally to examine whether the administrative authority has discretionary power or whether the review can be extended to a conclusion as to the logical and functional nature of the grounds in the administrative act issued. Of course, if the author were to decide, she would be able to substantiate her thesis in another study. I recommend that the dissertation be published in order to reach a wider audience.

Conclusion:

In view of the above, I give my **positive assessment** of the dissertation of TSVETANKA IVANOVA IVANOVA – STOYANOVA. I believe that the requirements of the legislation have been met and I propose to the scientific jury to award the NSA "Doctor" to TSVETANKA IVANOVA IVANOVA – STOYANOVA in the field of higher education 3. Social, economic and legal sciences, professional field 3.6. Law / administrative law and administrative process/.

Reviewer: .....

/Prof. Dr. Darina Zinovieva/